

PORT
PAYE
HELLAS

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1994
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΔ' - Ἀρ. Φύλλου 865
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα ΤΗΛ. 38.28.280

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΚΥΡΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

**ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 26ην Νοεμβρίου 1994 (v. ἡμερ.), συνήλθεν ἐκτάκτως τό Δ.Σ. τοῦ Σωματείου: «Γεν. Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον μετάστασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Κυροῦ Γεροντίου, τό ὁποῖον ἀπεφάσισε ὁμόφωνα:

1. Ἀπαν τό Δ.Σ., νά συμμετάσχη εἰς τήν νεκρώσιμον ἀκολουθία, ἣτις θά ψαλῇ, εἰς τήν Ἱ. Μονή «ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ» ἐν Μεγάροις Ἀττικῆς.
2. Ν' ἀναρτηθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ μεταστάντος, ἐν τοῖς Γραφείοις στήν αἴθουσα τῶν συνεδριῶν, τοῦ Δ.Σ.
3. Ν' ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ σημαία ἐν τοῖς Γραφείοις ἐπὶ τεσσαρακανθήμερον, καθὼς ἐπίσης καί εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς, ἰδιοκτησίας τοῦ Σωματείου.
4. Νά ἐκδοθῇ ἑκτακτο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ ἡ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».
5. Ν' ἀφιερωθῇ ὁ ἡμεροδείκτης (ἐγκόλπιο) ἔτους 1995, εἰς τόν μεταστάντα Πρόεδρο.
6. Νά ἐπιδοθῇ τό παρόν εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολη Πειραιῶς καί Σαλαμίνας καί εἰς τήν ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου εἰς Μέγαρα Ἀττικῆς.
7. Νά δημοσιευθῇ τό παρόν εἰς τόν Ἡμερήσιο Τύπο.
8. Ἐντέλλονται οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐφημερεύοντες εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς, ἰδιοκτησίας τοῦ Σωματείου, τήν μνημόνευσιν τοῦ μεταστάντος Κυροῦ Γεροντίου.

Γιά τό Δ.Σ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ.
ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ & ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Ο άθάνατος πρόμαχος της Όρθοδοξίας, Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνος κυρός ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ.

«Μετά πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων τήν ψυχήν του δούλου σου Σῶτερ ανάπαυσον...», εϋχεται κληρός καί λαός.
Κυριακή 14/11/94

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

«Ευάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγάπηθη· καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη συνέσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. (Σοφ. Σολ. δ' 10-11).

Ἀνατέλλοντας τοῦ ἡλίου τῆς 13ης Νοεμβρίου 1994, καὶ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου καὶ Ὁμολογητοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου ἀντήλλαξε τὴν παροῦσαν ζωὴν μετὰ τὴν αἰωνίαν ὁ σύγχρονος ἀγωνιστὴς καὶ ὁμολογητὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀκαταπόνητος ἱεράρχης ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Κυρὸς Γερόντιος.

Ὁ δεῖκτης τοῦ ὥρολογίου ἔδειχνε 4.50 π.μ. καὶ πλησίον τῆς κλίνης τοῦ νέου τούτου Ἰωβ, παρעו-ρίσκοντο τὰ πνευματικά καὶ ἡγαπημένα τέκνα του, προσδοκῶντα τὴν ἀνάρρωσίν του. Ἡ πολυχρόνιος ὁμως μάστιγξ τῶν ἀσθενειῶν του, δὲν ἐπέτρεψε τὴν περαιτέρω πορεία τῆς ζωῆς του, διότι οὕτως ἡδόκησεν ὁ Θεός, ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Κληθεὶς ὁ ἀείμνηστος Ποιμενάρχης τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας Κυρὸς Γερόντιος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ, εἰς τὰς ἐπουρανίους μάνδρας, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν, εἰς χεῖρας Αὐτοῦ.

Ἄμα τῷ ἀκούσματι, τῆς μεταστάσεως τούτου, οἱ κώδονες τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτοῦ Περιφερείας, ἤχησαν πενθίμως, ἀναγγέλοντες τὸ γεγονὸς αἱ δὲ σημαῖαι ἐκυμάτιζον μεσι-στίως. Ἡ σωρὸς τοῦ μεταστάντος μετεκομίσθη ἀπὸ τὸ Κρατικὸ νοσοκομεῖο Νικαίας, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Μαρίνης Κορυδαλλοῦ, ἐνθα καὶ ἡ Μητροπολιτικὴ κατοικία, εἰς τὴν ὁποία ἔλαβε χώραν ὁ εὐπρεπισμός τοῦ νεκροῦ, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. π. Γεροντίου Λουδάρου, τοῦ πρωθ. π. Γεωργίου Σμυράκη καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου. Καταφθάσαντος τοῦ ἀγίου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου, μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς σωροῦ ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐτέλεσε τὸ πρῶτο τρισάγιο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς.

Ἀνοιχθέντων τῶν θυρῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἤρχισεν ἡ συρροὴ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ πνευματικῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος, διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν σεπτὸν νεκρόν. Κατέφθασαν δέ, ἐκ τῶν πρώτων, οἱ Μητροπολίται Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος καὶ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, οἱ ὅποιοι καὶ ἀνέπεμψαν ἕνας ἕκαστος τὸ κεκανονισμένον Τρισάγιον. Πολλοὶ δὲ κληρικοί, πλὴν τῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, προσήρχοντο, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ ἀνα-

πέμψουν εὐχὰς ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα ἀσπασθοῦν τὸ ἱερόν σκῆνος. Ἡ προσέλευσις τῶν ἀρχιερέων, ἐσυνεχίσθη μετὰ τὴν ἀκόλουθον σειρὰν: ὁ ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, ὁ ἅγιος Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος, καὶ ὁ Αὐλῶνος κ. Βικέντιος. Τὸν θάνατον τοῦ μεταστάντος ἀνεκοίνωναν ἀπὸ πρωῆς ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, σωρεῖα δὲ συλληπητηρίων τηλεγραφημάτων κατέφθαναν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Κυριακὴν 14ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλεΐτουργον, ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων ἀγίων Ἀρχιερέων, Φθιώτιδος, Θεσ/νίκης καὶ Αὐλῶνος, συμπαραστα-τουμένων ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἐν μέσῳ τοῦ βαρυπενθοῦντος πλήθους. Κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν προσήλθον οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς κ. Ἀντώνιος καὶ Ἀστορίας κ. Πέτρος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ἅπαντες ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ἀνέπεμψαν Τρισάγιον.

Περὶ ὥραν 1.00 μ.μ., τῆς ἰδίας ἡμέρας, μετὰ τὴν τέλεσιν Τρισαγίου, ὑπὸ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Φθιώτιδος, Ἀστορίας, Θεσσαλονίκης, Χίου, Ἀχαρνῶν, Εὐρίπου καὶ Αὐλῶνος, ἐσχηματίσθη πομπὴ ἐξ αὐτοκινήτων, προηγούμενων ὀχημάτων καὶ μοτοσυκλετιστῶν τῆς Τροχαίας, συνώδευσε τὸν μεγάλο νεκρόν εἰς τὴν κτητορικὴν αὐτοῦ Μονὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς. Πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἡ πενθηφοροῦσα ἀδελφότης τῶν Μοναζουσῶν, μεθ' ἑτέρων ἀδελφοτήτων Ἱ. Μονῶν καὶ πλήθους λαοῦ, κρουομένων πενθίμως τῶν κωδῶνων καὶ τῶν ταλάντων, ὑπεδέχθησαν τὸν μακαριστὸν κτήτορα καὶ σεπτὸν Ποιμενάρχην Κυρὸν Γερόντιον.

Τοποθετηθέντος τοῦ νεκροῦ ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς, ἐψάλη καὶ αὐθις Τρισάγιον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν ἱερέων. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ὑπῆρξεν ἀθρόα ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν, καθὼς ἐπίσης τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσσοστόμου καὶ τοῦ Σεβ. Κυκλάδων κ. Γαβριήλ.

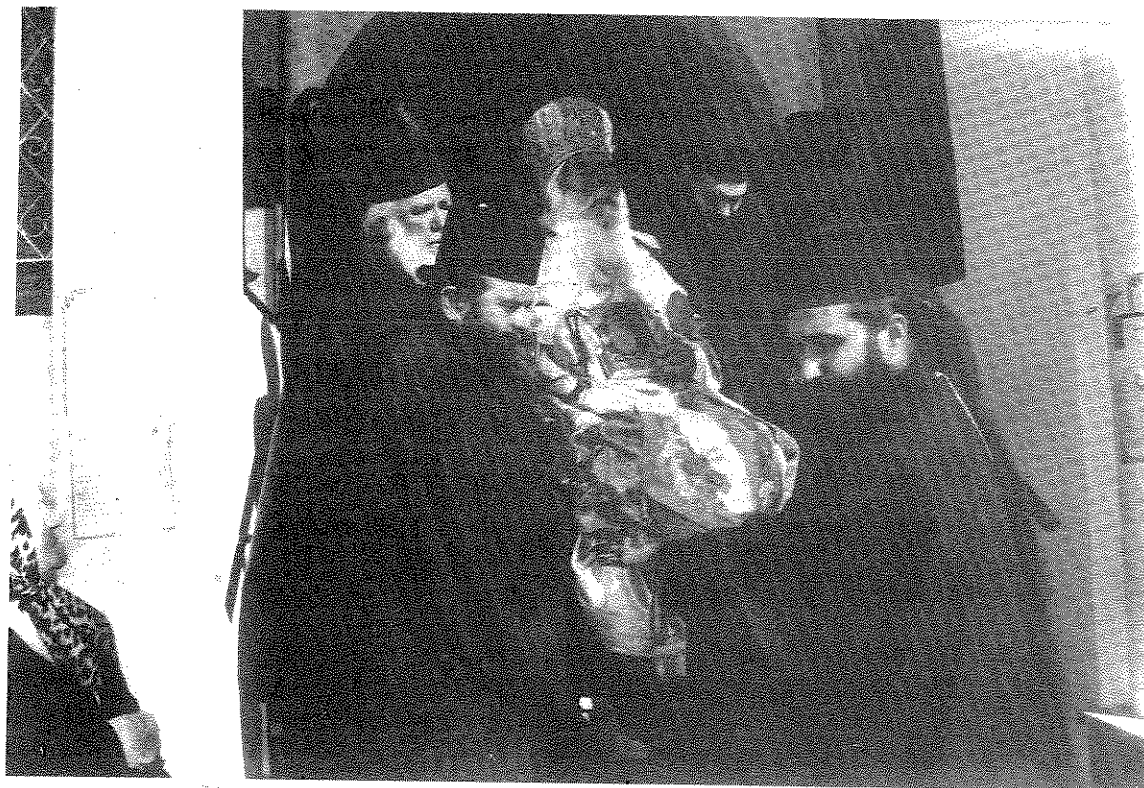
Τὴν ἐπομένην 15ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡμέραν Δευτέρα, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβ. Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου. Περί δὲ τὴν 12ην μεσημβρινήν, προσελθόντων τῶν ἀρχιερέων Μακ. Ἀθηνῶν Χρυσόστομου, καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος Καλλινίκου, Δημητριάδος Μαξίμου, Ἀχαΐας Καλλινίκου, Οἰνός Ματθαίου, Πενταπόλεως Καλλιοπίου, Δωδεκανήσου Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου, Χίου Στεφάνου, Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, καὶ Εὐρίπου Ἰουστίνου, πλαισιουμένων ὑπὸ 50άδος ἱερέων καὶ τριῶν διακόνων. Ἐκατοντάδες δὲ μοναζουσῶν καὶ χιλιάδες λαοῦ, κατέκλυσαν τὸν παμμεγέθη Ἱ. Ναόν καὶ τὸν περίβολον τῆς Ἱ. Μονῆς διὰ νὰ παρακολουθήσουν, ἐφ' ἑνός μὲν τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν καὶ νὰ ἀποτείσουν τὸν ὕστατον φόρον τιμῆς εἰς τὸν μέγαν ἀγωνιστὴν καὶ πρόμαχον τῆς ὀρθοδόξιας, τὸν πεσόντα μαχόμενον ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, αἰσιδιμον Γέροντα Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας Κυρόν Γερόντιον.

Τὸν σεπτὸν νεκρόν, ἐχαιρέτισαν, διὰ τῶν ἐπικηδείων λόγων τῶν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ

Σωματείου «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.» Σεβ. Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, ὡς ἐκπρόσωπος τούτου, ὁ πανοσ. Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, ἐκπρόσωπος τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἐπίσης προσλαλίας ἀπηύθυναν ὁ Σεβ. Χίου Στέφανος καὶ ὁ ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βάρκας.

Τὴν Πολιτείαν ἐξεπροσώπησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν οἱ κ.κ. Νεράντζης, Τραγάκης, Βουγιουκλάκης, Βρεττάκος, οἱ Δήμαρχοι Κορ/λοῦ κ. Χρήστου, Μεγάρων κ. Καστάνης, ὁ Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Τσιντώνης, Πρόεδροι Ἐκκλ. Ὁργανώσεων καὶ Θρησκευτικῶν Σωματείων, ἐκπρόσωποι Ἱ. Μονῶν καὶ Ἐκκλ. Συμβουλίων.

Μετὰ τοὺς ἐπικηδείους λόγους καὶ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἦσαν τὸ ἱερόν σκῆνος οἱ κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως, προηγουμένων τῶν Ἀρχιερέων, παινιζούσης τῆς φιλαρμονικῆς μπάντας τῆς Ἑλλην. Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία εὐγενῶς παρεχωρίθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλλην. Ἀστυνομίας κ. Χουρδάκη, καὶ ἄλλης ἑτέρας μπάντας. Πρὸ τοῦ τάφου ἐψάλη Τρισάγιον, καὶ ἐγένετο ἡ ταφή, ἐν μέσῳ μοναζουσῶν καὶ τοῦ λαοῦ δακρυρροούντων.

Ἡ ἀναχωρησις τοῦ Πειραιώτου ἱεράρχου ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Πειραιῶς, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τριάκοντα δύο ἔτη, θεοφιλῶς ἐποίμανε.

Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣν πορεύης σήμερον.

Ένας χείμαρος κλήρου καὶ λαοῦ κατέκλυσε τὴν Ἱ. Μ. Ὁσίου Ἀθανασίου γιὰ νά ἀποδώσῃ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν εἰς τὸν λαοφιλῆ ἱεράρχην.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀπο-
θνήσκοντες ἀπ' ὧν, ναί λέγει τό
Πνεῦμα, ἵνα ἀπαναπαύσωνται ἐκ τῶν
κόπων αὐτῶν».

(Ἀποκ. Ἰωάν. ΙΔ, 13, 14)

Πενθεῖ βαρέως ἡ Ἐκκλησία μας. Πενθεῖ ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς καί Σαλαμίνος. Πενθεῖ ἰδιαίτερος τό ἱερόν τοῦτο Σεμνεῖον τῆς Μοναχικῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἔργον κόπων καί μόχθων τοῦ μεταστάντος, πνευματικοῦ Πατρός καί Ἐπισκόπου.

Ὁλος ὁ κόσμος τοῦ πατρίου ἑορτολογίου πενθεῖ σήμερον τήν τελευτήν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως Γεροντίου ἀδελφοῦ ἐν Χριστῷ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου.

Τήν σήμερον ἡ θεία βουλή ὥρισε ἡμέραν τῆς ἐκδημίας του εἰς Κύριον.

Ἀναχωρεῖ διαπαντός ὁ σεβαστός ἡμῖν πρεσβύτερος ἀδελφός ἐκ τοῦ ματαίου καί φθαρτοῦ τούτου κόσμου πρὸς τόν αἰώνιον καί ἀφθαρτον. Ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς χορείας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί ἐκ τοῦ ἐπιγείου θυσιαστηρίου πρὸς τό οὐράνιον καί νοερόν θυσιαστήριον, συναριθμούμενος μετά τῶν προδραμόντων ἐκείσε Πατέρων ἡμῶν καί ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων, τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τοῦ Γέροντος ἡμῶν καί μάρτυρος Κυκλάδων Γερμανοῦ παρ' οὗ ἀμφοτέρωι ἐλάβομεν τό τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, καί τῶν μακαριστῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Μαγνησίας Χρυσοστόμου, Πατρῶν Θεοφίλου, Αἰγίνης Παΐσιου, Κνωσοῦ Μερκουρίου, Εὐρίπου Παΐσιου καί τῆς πλειάδος τῶν ὁμολογητῶν ἱερέων καί ἱερομονάχων πού διηκόνησαν ἐν διωγμῷ καί θλίψει τό ἱερόν θυσιαστήριον τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπὶ 70ετίαν ἀγωνισθέντες μετά ζήλου ὑπέρ τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καί σεπτῶν παραδόσεων καί κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ παπικοῦ ἑορτολογίου εἰς τόν ὀρθόδοξον χώρον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅχι δέ μόνον μετά τούτων ἀλλά καί ὅλων τῶν διά μέσου τῶν αἰώνων ἀγωνιστῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διότι ἐπίστευεν ἀκραδάντως εἰς τήν ἱεράν ἰδεολογίαν τοῦ ἀγῶνος μας, τόν ὅποιον ἐκ νεότητός του ὑπηρετήσε μετά ζήλου ὡς κληρικός καί ἐδοκιμάσθη κατὰ τόν διωγμόν τῶν ἐτῶν 1951-1953 ἀποσηματισθεὶς καί φυλακισθεὶς ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ τότε διώκτου Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου.

Πέραν δέ τῆς προσφοράς του αὐτῆς, ἀνέλαβε καί τήν φροντίδα τῶν ψυχῶν πού τοῦ ἐζητήθη ἀπὸ τὰς ἀγνάς ἐνταῦθα ὑπάρξεις πού ἐξέλεξαν τόν μοναχικόν βίον, διὰ τὰς ὁποίας καί ὠκοδόμησε μετά πολλοῦ μόχθου τήν παρούσαν περικαλλῆ Μονήν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου μέ τόν θαυμάσιον τοῦτον ναόν τῆς, πρὸς κοινοβίασιν τῶν καί πνευματικὴν ἐπίδοσιν εἰς τό μοναχικόν ἰδεῶδες.

Αὐτός δέ ὡς πατήρ καί κηδεμών τῆς ἀδελφότητος ὑπὸ τήν πνευματικὴν του καθοδήγησιν κατηύθυνεν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδόν τοῦ καθήκοντος. Καί εὕρισκον ἐδῶ τό ξεκούρασμα ὄχι μόνον αἱ μονάζουσαι ἀλλὰ καί πολὺς λαός πού ἤρχοντο νά ἐξομολογηθοῦν καί νά συμβουλευθοῦν τὰ ὠφέλιμα καί σωτηριῶδη τοῦ Γέροντος καί νά παρηγορηθοῦν εἰς τὰ προβλήματα τῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τόν ἐτίμησε καί μέ τό ὑψηλόν ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς τὴν κρίσιμον περίοδον τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς μετὰ τόν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου διὰ νά συνεχισθῇ ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ τοῦ ἱεροῦ μας κλήρου.

Κατὰ τό 30κονταετές διάστημα τῆς Ἀρχιερατείας του εἰργάσθη μετά ζήλου πολλὰ προσενηγῶν εἰς τὴν Μητρόπολιν Πειραιῶς καί Σαλαμίνος τῆς ὁποίας ἔλαχε τόν κληρον τῆς διαποιμάνσεως τοῦ λαοῦ.

Ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπῆρξεν ὁ ἀμεσος συνεργάτης μου εἰς τὰ δύσκολα προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, μετά προθυμίας πάντοτε προσφέρον τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἐκεῖνο ὅμως πού προνομιακῶς τόν ἐξεχώριζε, ἦτο ὁ δυναμικὸς χαρακτήρ του, μέχρι τοῦ ἀκαταβλήτου τολμῷ εἰπεῖν, ὡς ὁ λόγος θά παραστήσει. Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐδοκιμάσθη σκληρὰ ἀπὸ τὴν σοβαρὰν ἀσθένειαν τοῦ σακχάρου, ἡ ὁποία τόν ἐταλαιπώρησε ἐπὶ πολλὰ ἔτη καί τῆς ὁποίας ὑπῆρξε θῦμα ἀκροτηριασμοῦ. Πᾶς τις ἄλλος εἰς τὴν δεινὴν κατάστασιν πού περιῆλθε ὁ μακαριστός Γέρον, τοῦλάχιστον ἐκ ψυχολογικῶν λόγων θά εἶχεν ἀχρηστευθεῖ ἢ θά εἶχε ὑποκύψει εἰς τόν θάνατον.

Διά τόν μεταστάντα όμως δέν ἴσχυεν οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη περίπτωση. Ἐπέδειξε ἀξιοθαύμαστον καρτερικότητα καί τόσην ψυχικήν ἀνδρείαν εἰς τήν τραγικήν κατάστασιν πού εἶχε περιέλθει ὥστε προεκάλεε ἐκπληξιν καί θαυμασμόν εἰς ὅλους μας πού τόν ἀτενίζαμεν ὀρθόν καί μηδόλως δεικνύοντα κᾶν σημεῖον φόβου ἢ ἀπογοητεύσεως, ἀλλ' ἀντιθέτως θάρρος ἀπαράμιλλον μέχρι σημείου πού ἐχαριεντίζετο πολλάκις χαριτολογῶν μέ τούς συνομιλητάς του.

Ἀξίζει νά ὑπομνησθῇ ὅτι καίτοι καταπεπληγμένος καί πολλές φορές ἀπνους διατελῶν μέ πόνους ἀφορήτους ἀπό τήν τυραννίαν τῆς νόσου, δέν παρέλειπε νά παρευρίσκετο εἰς τήν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ἢ τῆς ἐορτῆς, ἐπιτελῶν ὑπέρ δύναμιν τό Ἀρχιερατικόν του καθήκον. Τό αὐτό δέ ἐπανελέμβανε καί εἰς τάς Συνόδους, πάντοτε πρῶτος δίδων τό παρόν. Ὅμως, ἡ φθορά τοῦ χρόνου τόν ἐκαμψε καί ἐλύγισεν ὥς ἀνθρώπος κάτω ἀπό τό βάρος τοῦ μεγάλου Σταυροῦ τῆς δοκιμασίας του. Ἐπάλαισεν ἀνδρείως κατά τῶν πολλῶν ἀσθενειῶν πού τοῦ ἐπεσωρεύθησαν καί ἀνθεξε ἐπὶ πολύν χρόνον, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του κατά φυσικόν λόγον ἐξηντλήθησαν ἐκ τῆς παρατεταμένης ταλαιπωρίας, διό καί τήν προχθές ἡμέραν τοῦ μαρτυρικοῦ Ἀγίου Χρυσόστομου ὑπέκυψε εἰς τό μοιραῖον.

Ἦδη ὁ σεβαστός Ἀρχιερεὺς καί Γέροντας Γερόντιος κεῖται πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν νεκρός.

Ἀνεχώρησε εἰς τήν αἰωνιότητα εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ἡ μακαρία ψυχὴ του ἐπέταξε εἰς τόν αἰώνιον κόσμον πλησίον Ἐκείνου πού ἐκ νεότητός του διηκόνησε, εἰς ἡμᾶς ὅμως κατέλειπε κενόν μέγα καί δυσαναπλήρωτον, διό καί πενθεῖ ἡ Ἐκκλησία τήν στέρησίν του. Ναι πεφιλημένε νεκρέ.

Μακαριστέ Ἀρχιερεῦ Γερόντιε καί ἀδελφέ τίμιε ἐν Χριστῷ.

Τήν ὀδυνηράν αὐτὴν στιγμήν δακρύοντες κυκλοῦμεν τήν σεπτήν σου σωρὸν προέμποντές σε εἰς τήν τελευταίαν σου κατοικίαν καί σοῦ ἀπευθύνομεν τόν τελευταῖον ἀσπασμόν καί τό ὕστατον χαῖρε, διότι δέν θά σέ ἴδωμεν πλέον εἰς τόν χορὸν τῶν συλλειτουργῶν Ἀρχιερέων.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος δι' ἐμοῦ ἀποτίει φόρον τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης εἰς τό σεπτόν σου σκῆνωμα καί ὑπόσχεται ὅτι ἡ σεβασμία μορφή σου δέν θά ἐκλείψει ἀπὸ τόν νοῦν μας. Θά βλέπωμεν νοερῶς τόν Μητροπολίτην Πειραιῶς κυρόν Γερόντιον εἰς τό μέσον μας καί θά ἐνθαρρυνώμεθα εἰς τούς προβληματισμούς μας.

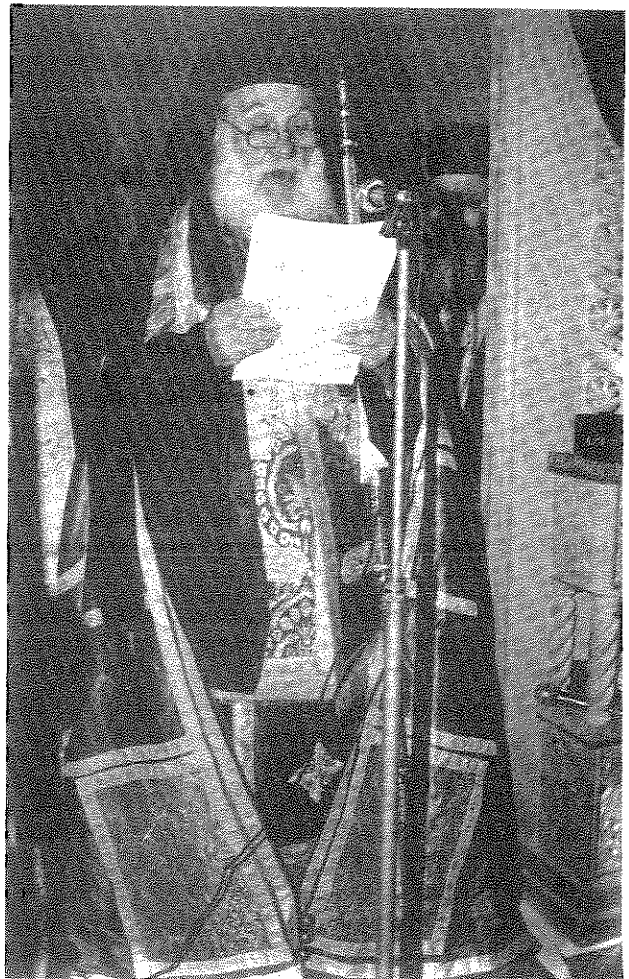
Σύ δέ ὦ τεθλιμμένη καί βαρυπενθοῦσα Ἀδελφότης τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου δέξου θερμὰ συλληπητήρια ἡμῶν καί ὅλων τῶν συνεληθόντων εἰς τήν ἐκδημίαν τοῦ σεβαστοῦ Γέροντός

σας καί παρηγορήθητι μέ ἰσχυράν τήν πίστιν, ὅτι ὁ μεταστάς ἀν καί σωματικῶς δέν θά εὐρίσκεται πλησίον σας νοητῶς ὅμως ἡ μακαρία ψυχὴ του εἰς τό μέσον σας θά πτερουγίζει. Καθήκον σας ὁθεν ἀπορρέει νά φυλάξετε ὅ,τι σᾶς ἄφησε ὡς πολῦτιμον πνευματικὴν κληρονομίαν, ἔχουσαι τὰς ἐντολὰς του νόμον καί ὁδηγόν εἰς τήν ζωὴν σας καί προπαντός τήν εἰς ἀλλήλας ἀγάπην.

Πιστεῦσατε δέ ὅτι θά σᾶς εἶναι πρέσβυς εἰς Κύριον καί ἰδιαίτέρως εἰς τόν Ὅσιον Ἀθανάσιον ὑπέρ εὐοδώσεως τῆς Ἱερᾶς του Μονῆς διὰ τήν ὁποῖαν πολλοὺς κόπους κατέβαλλε.

Καί τώρα μακαριστέ Ἱεράρχα στρέφων τόν λόγον μου καί πάλιν πρὸς σέ σοῦ ἀπευθύνω προσωπικῶς τόν τελευταῖον ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν μετὰ ὀδύνης καί σοῦ εὐχομαι ἀνεμπόδιστον τήν ἀνοδὸν εἰς τούς οὐρανοὺς, τό δέ μνημόσυνόν Σου αἰώνιον.

Εἴη αἰωνία σου ἡ μνήμη τίμιε ἀδελφέ καί συνεργάτα.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ἀπευθύνων τόν ὕστατον χαιρετισμόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ ἐκλειπὼν ἱεράρχης δεχόμενος τὴς ἐπιτάφιας περιποιήσεις τῶν ἡγαπημένων του πνευματικῶν τέκνων Ἀρχιμ. π. Γεροντίου Λουδάρου καὶ τοῦ ἱεροδ. π. Γρηγορίου Ταυλαρίου.

«Ραντίεις με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι...».

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ἀρχιμ. π. Γερωντίου Λουδάρου Πρωτοσυγγέλου Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς

Μακαριώτατοι - Σεβασμιώτατοι
Ἀγαπητοί Συμπρεσβύτεροι
Βαρυαλοῦσα μοναστική ἀδελφότης τῆς
ιεράς ταύτης Μονῆς καί πενθηφορῶν τοῦ
Κυρίου λαέ

Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου ἐκάλεσε
εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν
του τόν Πολιόν καί Σεβαστόν ἡμῶν Γέροντα τόν
διπλόν πατέρα καί Ποιμενάρχη τόν Μητροπολί-
την ἡμῶν Ἅγιον Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Κυρόν
Γερόντιον ἵνα ἀποδώσῃ τόν τῆς δικαιοσύνης στέ-
φανον καί εἰς τὴν χορείαν τῶν ὁμολογητῶν Ἱε-
ραρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, κατατάξῃ διὰ τὴν πολυ-
χρόνιον λαμπράν καί καρποφόρον διακονίαν ἐν
τῇ στρατευομένη Ἐκκλησίᾳ Του.

Ὁ Πανοσ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Πειραιῶς Ἀρχιμ. π. Γερώντιος Λουδάρου ἀποτίων φόρον
τιμῆς στὸν μεγάλο νεκρό.

Ἡ ταπεινότης μου ἐκπροσώπου ἀπάντων τῶν
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Μητροπολιτικῇ περιφερείᾳ κλη-
ρικῶν διὰ τῶν λιτῶν τούτων λόγων δέν προτίθεται
νά ἐπιχειρήσῃ ἐγκωμιασμόν τοῦ μεγάλου ιεράρ-
χου διὰ τὴν ἀρτίαν προσωπικότητα αὐτοῦ, διὰ τὰ
πολλὰ προσόντα, καί ἀρετάς, ὡς καί διὰ τὴν μεγί-
στην προσφορὰν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἀγῶνι.

Τοιοῦτον ἐγγεῖρημα εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνά-
μεων ἡμῶν διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰσχύει ὅτι
λέγῃ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, διὰ τοὺς ἐπιχει-
ροῦντας νά ἐγκωμιάσωσι τόν Μέγαν Βασίλειον,
ὅτι θά ἀποτύχωσιν εἰς τοῦτο ἔστω καί ἐάν εἶναι
δυνατοί ἐν λόγῳ «ἐπειδὴ κρείττονα ἢ κατὰ λόγου
δύναμιν εἶναι τόν εὐφημούμενον».

Ἄλλως τε ὅταν ἀτενίζομεν πνευματικῶς τόν
κορυφαῖον ιεράρχη ἐν εἰς φυσικόν νά ἰλιγγιῶμεν,
ἡ διάνοια ἡμῶν νά ἀδρανή καί ἡ γλῶσσα ἡμῶν νά
δεσμοῦται.

Τούτου ἕνεκα διὰ τῆς προσλαλιᾶς ταύτης ἐπι-
θυμοῦμεν ἡμεῖς οἱ κληρικοί τῆς Μητροπολιτικῆς
του περιφερείας ὡς ἄμεσοι αὐτοῦ συνεργοί καί
συνδιάκονοι νά ἀποτίσωμεν φόρον τιμῆς καί εὐ-
γνωμοσύνης εἰς τόν σεπτόν ἡμῶν ποιμενάρχη
διότι πάντες ἔργα χειρῶν του ἐσμέν καί καρποί
τῶν πόνων του «ἦν γάρ διδάσκων ἡμᾶς ὡς ἐξου-
σίαν ἔχων καί οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς».

Ἡ πρὸς Κύριον καί τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐ-
ρανοῖς Ἐκκλησίαν ἐκδημία τοῦ ἀλήστου μνήμης
πατρός ἡμῶν καί ποιμενάρχου δημιουργεῖ κενόν
δυσαναπλήρωτον οὐ μόνον εἰς τὴν τοπικὴν Πει-
ραικὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καί ἐν γένει εἰς τὴν Καθο-
λικὴ ἀγωνιζόμενῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλά-
δος. Ὅσαύτως εἰς τόν πιστόν τοῦ Κυρίου λαόν,
τόν ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ πεντηκονταετίαν καί ἐπέκεινα
πνευματικῶς σιτιζόμενον, κενόν μέγα ἡ κοίμησις
αὐτοῦ ἐν Κυρίῳ ἐπέφερε, διότι ἐστέρησεν αὐτόν,
πεπνυμένον, διαπρύσιον καί γλυκύφθογγον
κήρυκα τοῦ θείου λόγου, πρότυπον Χριστιανικοῦ
ἡθους καί ἀρετῆς καί ἀπὸ θέας εἰσέτι διδάσκο-
ντος καί εἰς τὴν ἀρετὴν προσελκύοντος.

Ἰσχύει περὶ αὐτοῦ τό ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσο-
στόμου λεχθέν διὰ τόν ἅγιον Μελέτιον Ἐπίσκο-
πον Ἀντιοχείας καί πνευματικόν του πατέρα,
«Οὐ γάρ ὁ διδάσκων μόνον οὐδέ φθεγγόμενος
ἀλλὰ καί ὁρῶμενος ἀπλῶς ἱκανός ἦν ἅπασαν ἀρε-
τῆς διδασκαλίαν εἰς τὴν τῶν ὁρώντων ψυχῶν ἐμ-
βαλεῖν». Ἡ σωματικὴ ἀφ' ἡμῶν ἀπουσία τοῦ ἀοι-
δίου ποιμενάρχου ἡμῶν, ἐξουδετεροῦται διὰ

τῆς πνευματικῆς ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίας τῶν πολυτίμων ὑποθηκῶν αὐτοῦ καί παραινέσεων.

Οὕτω δυνάμεθα καί ἡμεῖς νῦν νά εἰπωμεν μετὰ τοῦ οὐρανοφάντορος Μεγάλου Βασιλείου «ζῇ Γερόντιος καί θανῶν ἐν Κυρίῳ, ζῇ καί παρ' ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τῶν ἔργων» Εὐλογητός ὁ Θεός ἐξ οὗ πᾶσα δόσις ἀγαθή, ὁ ἱκανώσας καί φωτίσας τόν Ἱεράρχην ὥστε νά δημιουργήσῃ τόν θησαυρόν τῶν θεσπεσίων ἔργων του δι' ὧν παραμένει μεθ' ἡμῶν πνευματικῶς καί συνεχίζει καί μετὰ θάνα-

τον τό θεάρεστον ἔργον τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἁγίων.

Διά τās πολλὰς καί πολυτίμους ἀγωνιστικάς ὑπηρεσίας πρὸς τήν ἁγίαν ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εὐλόγως θά ἡδύνατο τις νά ἀπευθύνῃ πρὸς τόν προκείμενον σεπτόν νεκρόν τό Ἄρον Κύκλω τούς Ὁφθαλμούς σου Πάτερ καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἡκασί σοι Θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες ἐκ δυσμῶν καί βορρᾶ καί θαλάσσης καί ἑώας τὰ τέκνα σου.

Πολύκλαυστε καί Πεφιλημένε ἡμῖν Γέροντα.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ἄρχιμ. π. Χρυσοστόμου Βάρκα

Μέ πολλήν καί ἀφαινον θλίψιν, κατῶδυνον καί μέ ἀργόσυρτα τὰ βήματά μας, προπέμπουμε σε, πολὴ καί σεβαστὴ μας Γέροντα Πατέρα καί Ποιμενάρχα, εἰς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν. Δακρύβρεχτοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, ἀπὸ στέρησιν τῆς μεγάλης σου φυσιογνωμίας, βαρύκαρδοι οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς μας, ἀπὸ τὴν ὀρφάνια, τῆς Πατρικῆς μορφῆς σου, περίλυπη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἀπὸ τὴν ξενητείαν, πού ἀφησες πίσω σου, ἀφήνοντας, τόν ἀγαπημένο σου λαὸ τὰ πνευματικά σου παιδιὰ, ἀλησμόνητε καί ἀξέχαστε Γέροντά μας. Ὁ θάνατός σου σήμερον κλείνει ἓνα μεγάλο κεφάλαιο στὴν Ἱστορίαν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἐπεσε ἡ αὐλαία μιᾶς μεγάλης καί ἱστορικῆς σημασίας προσωπικότητος μέσα εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλησίας καί διεγράψε μιὰ μεγάλη τροχιά, ἀφοῦ ἐπὶ μίαν πενηνταετίαν ὑπηρετήσας τὸ ἅγιον θυσιαστήριον, φθάνοντας εἰς τὸ ὑπατο ἀξίωμα τῆς ἀρχιερατικῆς τιμῆς καί δόξης.

Ὅμως θά ἦταν δύσκολο ἀλλὰ καί ἀνθρώπινως ἀδύνατον νά μπορέσει κανεὶς νά σκιαγραφῇ τὴν ἔστω καί γιὰ λίγο τὴν μεγάλη καί πολυσχιδὴ προσωπικότητα τοῦ μεγάλου μας πατρός καί Ποιμενάρχου, ἐφ' ὅσον καί οἱ προλαλήσαντες, ἔδωσαν μέ τόν δικό τους τόνο καί παλμό τὰ δέοντα πρὸς τόν μεγάλο ἐκλιπόντα.

Ἐμεῖς ἐκεῖνο πού θά θέλαμε αὐτὴν τὴν στιγμή ἀπ' αὐτὴς ἐδῶ τίς λέξεις, νά τονίσουμε εἶναι ὀρισμένα χαρακτηριστικά πού διέκριναν τόν Γέροντα καί σεπτὸν ἡμῶν Ποιμενάρχη.

Ὑπῆρξεν σάν χαρακτηρὰς ἀκέραιος, ἴσιος, ντόμπρος, διαφανὴς εἰς τίς σχέσεις του, ἰδιαίτερα ὅταν εὕρισκετο κανεὶς κοντά του διέβλεπε ὅτι διέθετε καί ψυχικὸ μεγαλεῖο καί πνευματικὴ ἀνωτερότητα. Ἦτο σῶφρων, συνετός καί φειδωλὸς σὲ θέματα ἰδιαίτερα ἐκκλησιαστικῆς φύσεως.

Τόν φόβιζε κάθε τι πού εἶχε σχέση μέ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἦθελε νά εἶναι ὁ ἀρραγὴς βράχος, πού νά μὴν διασαλεύεται τὸ σκάφος καί νά χτυπᾷ σὲ σκοπέλους καί ὑφάλους. Ἀσφαλῶς καί ὑπῆρξαν ὅπως καί ὑπάρχουν σφάλματα σὲ πολλοὺς ἐκκλησιαστικούς τομεῖς, τὸ σφάλλιν ἀνθρώπινον οὐδεὶς τέλειος εἰ μὴ μόνον ὁ Θεός, ἀλλὰ πάντοτε τὰ διεχειρίζετο, μέ σύνεση καί σωφροσύνη, ὥστε νά μὴν πληγώνεται τὸ σκάφος, τῆς Ἐκκλησίας, ὅποτε διεφαίνοντο σύννεφα στὸν ἐκκλησιαστικὸ ὁρίζοντα.

Ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν καί τριγμοὶ καί κλυδωνισμοί, ἀνά καιροὺς, ἀλλὰ αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφοῦ ἀπὸ τόν καιρόν τῆς συστάσεώς της, ὁ ἀρχέκακος ὄφιν πολεμᾷ αὐτήν, προσπαθώντας νά τὴν παρασύρῃ εἰς τόν ὀλεθρον καί τὴν καταστροφήν. Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τόν Ἱερόν Χρυσόστομον (πολεμουμένη νικᾷ καί ἐπιβουλεωμένη περιγίγνεται). Ὅμως ὁ ἀοίδιμος ποιμενάρχης μας ἦτο πόλος ἑλξεως πολλῶν ἀνθρώπων καί ψυχῶν πρὸς αὐτόν. Εὕρισκε κανεὶς κοντά του τὴν παρηγορίαν, τόν λιμένα τῆς ψυχῆς του, τόν στοργικόν Πατέρα, μέ τὴν στοργή καί τὸ ἐνδιαφέρον. Δέν ἀφηνε ποτέ τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ ἀπὸ ἀγάπη νά φύγουν ἀπὸ κοντά του.

Εἶχε πνευματικὸ μαγνήτη πού ἐθελγε τίς ψυχὰς ὅταν συνωμιλοῦσαν καί εὕρισκοντο μαζί του. Δέν εἶχε πολλὰ λόγια, λίγα καί καλὰ χωρὶς περιστροφές, πάντοτε ἔδινε λύσεις σὲ πολλὰ ζητήματα, χωρὶς νά χρησιμοποιοῦ μεσοβέζηκες καί ἐπαμφοτερίζουσες καταστάσεις.

Παρόλο τὸ ἀσθενὲς τοῦ σώματός του, πού τόν κατέτρυχε ἀπ' ἀρκετὰ χρόνια, ἤθελε νά ἦτο συνεπὴς στό καθήκον του. Ἐθαυμάζετο καί ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς του πολλὰς φορές πῶς μποροῦσε νά εἶναι ὀρθιος μέ τέτοιες σωματικές βλάβες.

Πιστός εις τὰ ἐθνικοθρησκευτικά ιδεώδη ὁ Ἀρχιμ. Γερώντιος Μαριόλης, προτίμησε τὸν ἀποσχισμισμό του χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄραξος - Σεπτέμβριος 1949

Ἀλησμόνητος ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐν Μεγάροις ἐφημερική δράσις τοῦ Ἀρχιμ. Γεροντίου Μαριόλη. 1947

1936. Μετὰ τὴν πρώτη ἐπάνοδον ἐκ τοῦ Ἁγ. Ὁρους.

Ἡ ἀνασυγκροτηθεῖσα Ἱ. Σύνοδος ἐν ἔτει 1962.

Συμμετέχων εἰς τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυον Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Ἀκακίου ἐν ἔτει 1964.

βες καί ἀρρώστειες. Ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, ἐβλεπε τό καθήκον του, μέ γνώμονα πάντοτε τήν ἀλήθεια πού διέβλεπε κάτω ἀπό τό πρίσμα τῆς ἀρχιερατικῆς του διακονίας.

Θά μπορούσε νά πῇ κανεῖς, ὅτι τά τελευταῖα αὐτά χρόνια, ἦτο συνδετικός κρίκος, ὅλων τῶν διϊσταμένων ἐκκλησιαστικῶν καταστάσεων.

Ἦτο γνωστός παντοῦ εἶχε περάσει στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, ὡς πλέον γνωστός Μητροπολίτης, ἰδίως εἰς τήν πόλιν τοῦ Πειραιῶς πού εὐδοκίμως ὑπηρέτησε ὡς Ποιμενάρχης τῆς ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν καί πλέον.

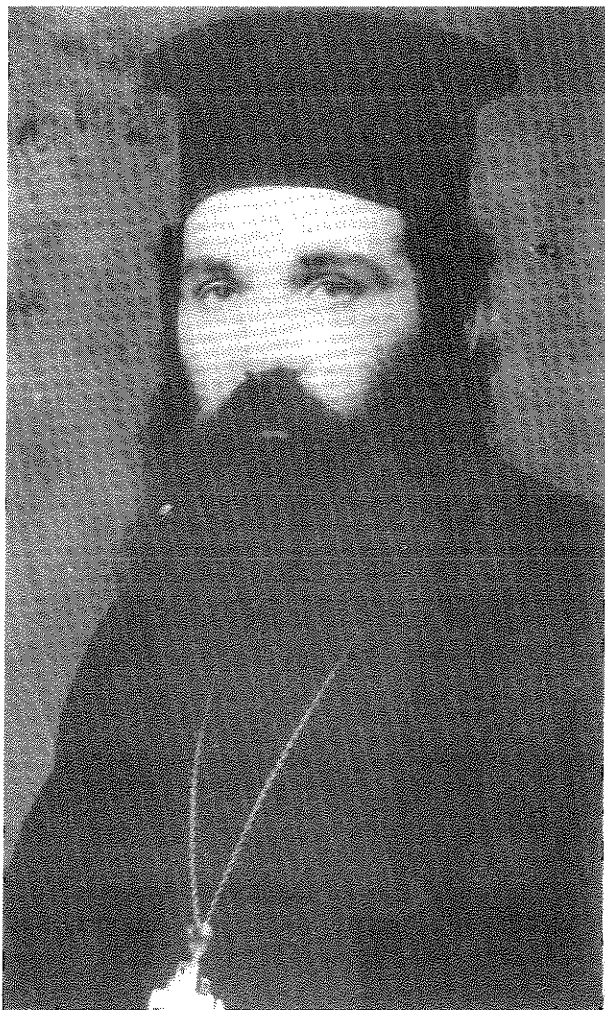
Ἦτο προσωπικότης πολυσχιδῆς ὅπως εἶπα στήν ἀρχή γι' αὐτό καί ἀγαπήθηκε ὅπως καί μισήθηκε.

Τοιοῦτον εἶναι τό πέρασμα τῶν μεγάλων, νά διέρχονται μέσα ἀπ' αὐτήν τήν ζωήν, μέ κλυδωνισμούς, καί νά φεύγουν ἀπό κοντά μας ἀφήνοντας μεγάλο καί δυσαναπλήρωτο κενό. Καί ὁ Πολυσέ-

βαστος καί πεφιλημένος Γέροντάς μας ὑπῆρξεν ὁ μέγας στό στερέωμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἀγῶνα. Ἡμεῖς ὅμως σήμερα ἀπορφανισμένοι, ἀπό τήν σεπτήν μορφή του, κλίνοντες, γόνυ ὑϊκῶς πρό τῆς σεπτῆς σοροῦ του. Παρακαλοῦμαι καί δεόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός κατατάξῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐν χώρα ζώντων, ἐν σκηνές δικαίων, ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη καί στεναγμός. Νά μεσιτεύῃ πρὸς τόν Κύριον, ὅπως ἐπιβλέψῃ ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, καί ἐφ' ὅλης τῆς νοητῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδος, ὅπως εὐρομεν δύναμιν καί παρηγορίαν, ἵνα συνεχίσωμεν μέ πόνο ψυχῆς τόν προκείμενον ἀγῶνα, πρὸς δόξαν, καί κλέος τῆς ἀγιωτάτης μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, καί τοῦ Θεοῦ Δομητορὸς Αὐτῆς.

Τοῦ ἀοιδίμου καί μακαριστοῦ Πατρός καί Ποιμενάρχου ἡμῶν Κυροῦ Γερωντίου.

Αἰωνία ἡ μνήμη

Ὡς ἀρχιμ. ἐν Ἀρᾷξω, ἐν ἔτει 1948.

**«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 38.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280
Ὁ Πρόεδρος Φθιώτιδος & Θασμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 - Ἀθήναι 106 82

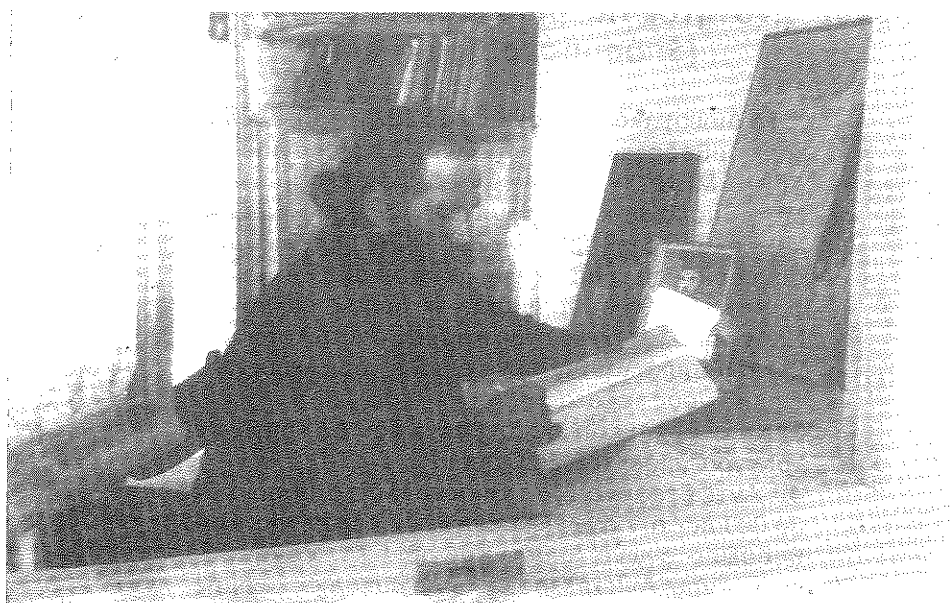
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Εἰς νεανικὴν ἡλικίαν.

Πόλος ἐλξεως τῶν Γ.Ο.Χ., ὑπῆρξεν ὁ Ποιμέναρχης τοῦ Πειραιῶς Κυρὸς Γερὼντιος.

ΨΗΦΙΣΜΑ Συλλόγου Ἑνότητος Πατρίου Ἑορτολογίου «ΑΓ. ΜΗΝΑΣ» (ἀπόσπασμα Πρακτικοῦ)

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου Ἑνότητος Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν π. Ἑορτολογίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ», ἐπὶ τῇ εἰς κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ Μητροπολίτου κ. Σεπτοῦ Ποιμενάρχου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Κυροῦ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ, εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν ἀπεφάσισε ὁμόφωνα τὰ ἀκόλουθα:

- 1) Νά τελεσθῇ ἐπιμνημόσυκος δέησις εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Συλλόγου (Ἁγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός).
- 2) Νά παρακολουθήσουν τὰ μέλη του, ὅλους τὰς ἐπικηδεῖους τελετάς.
- 3) Νά ἀναρτηθεῖ ἡ φωτογραφία του ἐν καιρῷ, ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Συλλόγου.
- 4) Ἀντί Στεφάνου, νά ἀποσταλλῇ τό ποσό τῶν 30.000 εἰς τήν ἀγωνιζομένην τόν καλόν τῆς Ὁρθοδόξιας ἀγῶνα Ἱερὰν Κοινοβιακὴν Μονήν Ἑσφιγμένου Ἁγίου Ὁρους, ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως Αὐτοῦ.
- 5) Νά δημοσιευθῇ τό παρόν εἰς τήν ἐπίσημην ἑφημερίδα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

13 Νοεμβρίου 1994 Π. ἑορτολόγιον

Ἐντολή Δ. Σ.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Γ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς ἐν ἔτει 1971.

Ὁ Σεβ. Κυρός Γερώντιος μετά ἀρχιερέων τῆς Ἱ. Συνόδου, εἰς τό συλλεΐτουργον μετά τοῦ Ρώσου κ. Λαύρου, ἐπισκόπου Μανχάιταν, ἐν Ἀθήναις 1970.

Εἰς τό Συνοδικό Μέγαρο, τῆς Ὑπερόριου Λευκορωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐν ἔτει 1971.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΚΥΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

1921 - 1994

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Κυρός Γερώντιος (κατά κόσμον Γεώργιος), τρίτοτοκος υἱός τῶν Λακεδαιμόνων Κυριάκου καί Μαρίας Μαριόλη, ἐγεννήθη ἐν Πειραιεῖ στίς 22 Δεκεμβρίου 1921.

Εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἀποθανούσης τῆς μητρός του, μετέβη εἰς τό χωρίον Δρύ Λακωνίας, ὅπου ἀνετράφη «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου», ὑπό τῆς μάμης του.

Τό ἔτος 1934, ἐπανακάμφης εἰς Πειραιᾶ, ἐνεγράφη εἰς τήν Ἑμπορικὴν Σχολήν. Τό αὐτό ἔτος ἐγνώρισθη μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Διονυσίου Ἱερομονάχου π. Γερασίμου, ὅστις ἐνέσπειρε εἰς τόν νεανικόν ψυχικόν ἀγρόν τοῦ Γεωργίου Μαριόλη, ἀπειρον ζήλον πρὸς τόν Μοναχισμόν, ἀπέραντη

πίστις πρὸς τὰ ἰδεώθη τῆς Ἐκκλησίας καί θερμότης ἀγάπης πρὸς τόν Ἑσχατικόν βίον.

Τὰ ἰδανικά αὐτὰ καρποφορούμενα, ὤθησαν τόν νεαρόν Γεώργιον ν' ἀπαρνηθῇ κάθε τί τό ἐγκόσμιον καί νά ἀδημονῇ γιά τήν ὑλοποίησιν τῶν εὐσεβῶν ὁραμάτων του. Ὁ διακαὴς πόθος, ὁ μέγας ζήλος καί ἡ ἀνεπτυγσομένη ἐπιθυμία του, τόν ὡδηγοῦν τό ἔτος 1936, τρίτοετὴν ὄντα τῆς Ἑμπορικῆς, νά ἐγκαταλείψῃ λάθρα τήν πατρικὴν του οἰκίαν καί μετὰ πολλῶν περιπετειῶν καί φόβων, νά φθάσῃ εἰς τήν ἐν Ἀγιονύμῳ Ὁρει Σκήτη τῆς θεοπρομήτορος Ἀγ. Ἀννης. Φθάσας εἰς τήν Ἀγιαννανίτικην Καλύβην τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὑπετάχθη εἰς τήν εὐλογημένη συνοδείᾳ τοῦ Γέροντος Ἀζαρίου, πλησίον τῆς ὁποίας ἐμαθήτευσε εἰς τήν ἱερὰν τέχνην τῆς

Ὁ ἀοιδίμος Μητροπολίτης Κυρός Γερώντιος, κατὰ τὸν ἐγκαίνισμόν, τοῦ ἐν Τσακῷ Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς, Φιλανθρωπικοῦ Μεγάρου.

Κατά τόν ἐγκαίνισμόν τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσάντου ἐν Θεσ/νίκῃ.

Εἰς τήν κηδείαν τοῦ Μητροπολίτου Μαγνησίας Κυροῦ Χρυσσοτόμου, ἐν ἔτει 1974.

αγιογραφίας. Ζήσας ἐν Ἀγ. Ὅρει ἐπὶ ὀκτάμηνον, δίχως νά γνωρίζουν οἱ οἰκεῖοι του οὐδέν, συνελήφθη παρά τῆς Χωροφυλακῆς καί ὠδηγήθη εἰς τόν Πειραιά διὰ τό ἀνήλικον. Παρέμεινεν ἐν Πειραιεῖ δι' ἐν ἔτος, δελεαζόμενος ποικιλοτρόπως ὑπό τῶν οἰκείων του, μέ ἀπότερον σκοπόν νά ἐγκαταλείψῃ τὰς σκέψεις του διὰ τήν Μοναχικήν Πολιτείαν. Ὅμως, φιλομόναχος ὢν, ὁ Γεώργιος Μαριόλης ἐγκαταλείπει ἐκ νέου τήν πατρικήν του οἰκίαν καί σάν διψασμένη ἑλαφος, πεζοπορῶν ἐπὶ τριάκοντας ἡμέρας ἀνευ χρημάτων ἐφθασε εἰς Ἀγ. Ὅρος ὅπου παρέμεινε εἰς τήν ἰδίαν καλύβην ἱκανόν χρόνον.

Συλληφθεὶς καί πάλιν ὑπό τῆς Χωροφυλακῆς, ὠδηγήθη εἰς Πειραιά καί μετὰ ἀπό ὁλὴν αὐτὴν τήν ταλαιπωρίαν, μὴ εὐρίσκων ἐτέραν λύσιν κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἀεροπορίαν, ἐκπαιρῶνοντας τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις, ἵνα ἐλεύθερος πλέον ἀφοσιωθεῖ εἰς τὸν Μονήρη Βίον.

Ἡ Γερμανικὴ εἰσβολὴ καί τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, δέν τοῦ ἐπέτρεψαν τὴν ἐκ νέου μετάβασιν του εἰς τό εὐλογημένον Περιβόλιον τῆς Παναγίας καί μὴ δυνάμενος νά μεταβῇ ἐκεῖ πού ἡ καρδιά του θελόταν καί εἶχε τὴν Κουράν τῆς Ρασσοευχῆς, ἐχειροτονήθη Διάκονος τὴν 11ην Ἰουνίου 1942, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Παναγίας Ὁδηγητρίας, Βύρονος Ἀθηνῶν, ὑπό τοῦ ἀοιδίμου ὁμολογητοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Κυκλάδων Κυροῦ Γερμανοῦ Βαρουκοπούλου, ὀνομασθεὶς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Διακονῶν τὸν μακαριστὸν ἱεράρχην Κυκλάδων, πλῆσιον τοῦ ὁποῦοι πολλὰ ἀπεκόμισεν, ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ, Πρεσβύτερος τὴν 21ην Ν/βρίου 1943, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου (Μαρινιάτικα) Πειραιῶς, μετονομασθεὶς, λόγω τῆς ἐν Ἀγ. Ἀννῇ ἐνασκήσεώς του ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ.

Ὁ νεαρὸς ἱερομόναχος Γερόντιος, ἐνθερμος γεωργὸς τοῦ Κυριακοῦ ἀμπελώνος, ὑπηρετήσε μέ αὐτοθυσίαν τὴν χειμαζομένη Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἐφημερεύσας ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς Ἀγ. Τριάδος Ρούφ, Εὐαγ/σμοῦ Θεοτόκου Νικαίας, Ἀγ. Μαρίνης Κορ/λοῦ, Τριῶν Ἱεραρχῶν Κιάτου, Εὐαγ/σμοῦ Θεοτόκου Μεγάρων καί Ἀγ. Σπυρίδονος Σαλαμίνας.

Τὴν 14ην Σ/βρίου 1945, ἐχειροθετήθη πνευματικὸς καί τοῦ ἀπονεμήθη τό ὀφφίκιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου ὑπό τοῦ ἀοιδίμου ἁγίου Κυκλάδων, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Παναγίας Ἐλεούσης Ἀμπελοκήπων Ἀθηνῶν. Τό αὐτό ἔτος ὑπηρετῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Μαρίνης Κορ/λοῦ, ἐστάλη πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Κιάτῳ ἀγωνιζομένων Γ.Ο.Χ. καί κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐφημερίαν του ἀνήγειρε Ἱ. Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου πολλάκις ἐφυλακίσθη, ἐνεκα τῆς προσπαθείας του διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου.

Ἀπὸ τό ἔτος 1947 ἕως τό 1948, ἐφημέρευσε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγ/σμός Θεοτόκου Μεγάρων.

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἔλαβε

τό μέγα καί ἀγγελικόν σχῆμα ὑπὸ τοῦ Καυσοκαλυβίτου Ἱερομονάχου Νικοδήμου.

Τό ἔτος 1948, ἐκλήθη παρά τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καί μὴ θέλων νά λειτουργήσῃ μέ τό νέον ἡμερολόγιον, ἀπεσχηματίσθη, παραμείνας πιστὸς εἰς τὴν ἀγνήν ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Εἰς τὴν ἐν Ἀράξῳ Ἀχαΐας Ἀεροπορικὴν Βάσιν ὑπηρετήσε ἕως τό τέλος τοῦ ἔτους 1949, καί ἀπολυθεὶς παρέμεινεν εἰς τὴν ἐν Μεγάροις ἐφημεριακὴν του θέσιν.

Ὁ διακαὴς καί ἐνθερμος ζῆλος του πρὸς τὴν μοναχικὴν Πολιτείαν τὸν ὥθησαν νά ἐγκαταλείψῃ τὴν τύρβην καί τὴν μέριμναν τῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων ὥστε ἀπερίσπαστος πλέον νά ἀκολουθήσῃ τὴν μοναχικὴν βιοτήν.

Πλὴν ὅμως δέν ἡδυνήθη νά ἀποσυρθεῖ εἰς τό Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, διότι κατὰ τὴν ἐν Μεγάροις ἐφημεριακὴν του δράσιν, εἶχε δεσμευθεῖ ὑπὸ προσώπων ὅπου χάριν τῆς διδασκαλίας του ἠγάπησαν τὸν Μοναχισμόν καί διὰ τούτω συνέλαβε τὴν σκέψιν ὅπως ἰδρύσῃ Γυναικείαν Μονὴν εἰς τό παλαιὸν Μετόχιον τῆς Μονῆς Φανερωμένης, κείμενον παρά τὴν Λάκα Καλογήρου Μεγάρων.

Μεσοῦντος τοῦ 1950 ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἀθανασίου καί φθίνοντας τοῦ 1951 ἐγκατεστάθη πλέον εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τῶν πρώτων ἀδελφῶν αὐτῆς. Ὅσο ὅμως, καὶ ἂν ἐπιθυμοῦσε τὴν ἡσυχίαν, αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ ἦταν ἄλλες.

Κατὰ τὴν κρίσημον περίοδον τῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐτίμησε μέ τό ὑψηλὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης. Καί ἔτσι κατὰ τὸν Εὐαγγελικόν λόγον, ἐτέθη ὁ λύχνος, ἐπὶ τὴν λυχνίαν. Τῇ προτάσει καί ἐπιμονῇ τοῦ ἀειμνήστου ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σαλαμίνας, τὴν 6ην Ἰουνίου 1962, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Νικολάου Παιανίας, τῇ συμπράξει, τῶν μακαριστῶν Ἐπισκόπων Κυκλάδων Παρθενίου καί Γαρδικίου Αὐξεντίου. Σέ νέους ἐκκλησιαστικούς ὀρίζοντες ἀνά τό Πανελλήνιον εἰργάσθη, ὁ ἀνύστακτος Ἐπίσκοπος Σαλαμίνας καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐκτιμίσασα τὸν ἀπαράμιλον ζῆλον του τὸν προήγαγε ἐπαξίως τὴν 29ην Σ/βρίου 1972, εἰς Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Σαλαμίνας.

Κατὰ τὴν τριακονταετὴ ποιμαντορίαν του, εἰργάσθη ἀκαταπνήτως, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, χειροτονήσας κατ' αὐτὴν, ἑκατὸν εἴκοσι ἱερεῖς, ἐνεκαίνιασας ἐξήκοντα Ἱ. Ναοὺς καί ἀνακαίνιασας τοὺς πλείστους Ἱ. Ναοὺς τῆς λαχούσης αὐτοῦ ἐπαρχίας.

Συνοδικὴ ἀπόφάσει, διωρίσθη Ἐξάρχος

Κεντρώας καί Δ. Εύρώπης, Τοποτηρητής τών Ἱ. Μητροπόλεων Κρήτης, Κυκλάδων, Πατρών, καθώς καί τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μετά τήν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀποθανόντος, πρώην Ἀθηνῶν Κυροῦ Αὐξεντίου.

Ἐργαζόμενος μετά συνέσεως, διά τήν ἐνότητα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, Προήδρευσε τῆς Ἱ. Συνόδου (1985-1986) ἕως τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀπό Θεσ/νίκης Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, καθώς ἐπίσης ὑπηρέτησε τό Σωματεῖο

Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε., ἐπί δεκαετίες ὡς Ἀντ/δρος, καί ἀπό τό ἔτος 1985, ὡς Πρόεδρος.

Ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς ἐπεσκέφθη τόν Καναδά, τίς Η.Π.Α., Αὐστρία καί Κύπρο, συμμετέχων εἰς διαφόρους Ἐκκλησιαστικές δραστηριότητες.

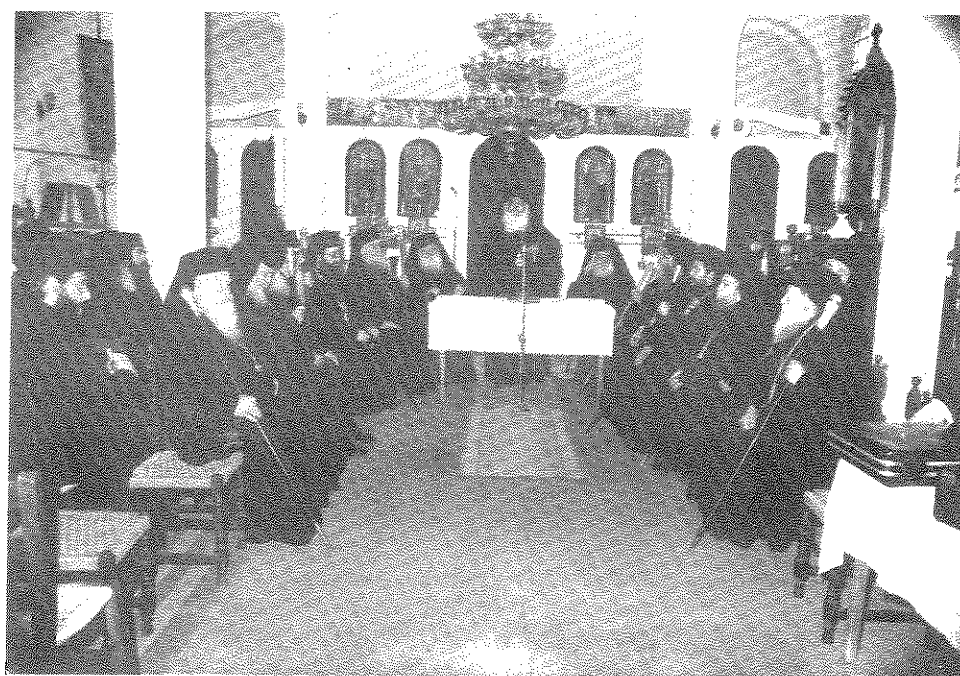
Ἡ ὑψηλή ἐκκλησιαστική προσωπικότητά του καί οἱ διακεκριμένες ἀρετές του, θά εἶναι δι' ἡμᾶς τούς νεότερους ζωντανά παραδείγματα πρὸς μίμησιν, ἡ δέ μνήμη του αἰωνία.

Κρίκος ἐνότητος, ὑπῆρξεν ὁ μεταστάς ἱεράρχης, διά τὰς διεστῶτας τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Ζωηρά ή Ὁρθόδοξος μαρτυρία εἰς τόν Πειραιᾶ, κατά τόν εὐλογημένον ἐκείνον ἑορτασμόν, τῶν Ἁγίων Θεοφανείων τοῦ ἔτους 1985.

Προεδρεύων τῆς Ἱ. Συνόδου, κατά τήν ἐκλογήν, τοῦ ἀπό Θεσ/νίκης Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, ἐν ἔτει 1986.

Σήμερα, η ιερά και μεγαλόφωνος των ὀρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται. Θεοφάνεια 1993.

Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, εἰς τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς. Ἐνα ἱστορικό ἐπίτευγμα τῆς ποιμαντορίας του. Ἔτος 1993.

**Γεροντίου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου, τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.
Αἰωνία ἡ μνήμη**

ΤΟ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον, τοῦ ἀοιδίου πατρός ἡμῶν καὶ Ποιμενάρχου Κυροῦ Γεροντίου, θά τελεσθῇ τῷ Σαββάτῳ 18 Δεκεμβρίου ἐ.ε., (31 Δ/βρίου ν. ἡμερ.), εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν Μεγάροις.

ΕΚ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας καὶ ἡ Μοναστική ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσ. Ἀθανασίου Μεγάρων, ἐκφράζουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν εὐγνωμοσύνη των καὶ τίς ἐκ βαθέων ἀπειρες εὐχαριστίες των, πρὸς τὰ Μ.Μ.Ε., καθὼς καὶ σέ ὅσους ἐσπευσαν διὰ τηλεγραφημάτων, τηλεφωνημάτων καὶ λοιπῶν τρόπων, νά ἐκδηλώσουν τὴν συμμετοχή τους, στὴν ἀφατο ὁδύνη καὶ νά ἐξάρουν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκδημήσαντος μεγάλου Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός.